

Futnak, szűrődnek el innen a csodák.

*A kegyhely saját lehajtót is kapott,
Majd kilökődött, rendben, csodaszépen.
Az Úr pedig elfordult,
És ahova fordult,
Ott egy bolond szűz kezdett énekelni
Egy sószóró üveghangján.*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Hiányzó rekviem

*A halott vereségei is győzelemként
ragyognak. Nagyapámnak talán már nem
volt lába, lefagyott, amputálták. Kifáradt
a világháború. Március vége volt, elszánt
nedveit keringette a tavasz. Az éhezés
összeszűkíti a szemet, a rügyfakadás ilyenkor
a belek összeomlásának ellenpontosítása, ami
kipattan, beroskad. Sírját már nem ő ásta.
Széléhez láb nélkül állították, aki belelőtt,
csak mint a nyers szélbe kiáltó tanú, élni
akart, semmi több. A szemek szélét összecsípi
a reggeli hideg. Játékát Rohoncnál megkezdte
Batthyány grófnő, előkelő, gondterhelt, jó ízlésű
barbár – azóta az ízlés semmit nem jelent.
A náciik szerették az Appassionatát. Értettek is
hozzá. Fújt a szentotelen szél. A halott
veresége győzelemként ragyog. Hetven évre
jegelte az emlékezetet a családi felejtésre
összeesküdött jóakarata. Nagyapám órája
rám maradt. Három havonta leejtem, nem
működik. Nem tudom hordani ezt az időt.*

Higany

*Körém kövül, ahogy az éj
feketedik, körém kövül, hogy meg
akarok bocsájtani. Engesztelőek
a szavak, kiejtve mégis mind
szitok. Az arc éjjel érkezik, a
párna íve irányítja szemem
elé. Nagy méla arc, kelttészta-bőr,
hideg vízcseppek gyöngyöznek rajta.
Higanyként gurul elém a víz,
összesöpröm, hogy majd később
megiszom. Egy kínlódó bűnös
arca. A bűnére nem emlékezik,
csak arra, hogy elkövette. Nagy
méla arc, emlékezni rá nem
tudok, nem követheti,
amit elkövet, szétgurulnak
a bocsánatok. Az emlékezet hiánya
konzerválja a bűnt. Szomjasan
söpröm össze, feliszom. Kimondom,
de csak szitok lehet. Mikor az éj
feketedik, söpröm a
higanyt, bárki bűnét, ahogy más
az őszi levelet.*